

Boone ja mies huomasivat portin edessä olevan tavallista enemmän väkeä. Normaalisti porttia vartioi neljä aseistettua sotilasta, mutta nyt Boone laskee ihmisiä olevan melkein tuplasti enemmän. Lisäksi ylimääräisillä henkilöillä ei ollut sotilaiden mustia taistelupukuja päällään, vaan Työnjohtajien uniformit. Kun he pääsivät hieman lähemmäs miehiä, huomasi Boone, että kahdella miehistä oli Työnjohtajien puvut ja yhdellä Työnantajan uniformu. Boone tunnisti miehet. - Missäs sitä on oltu Grayson? Vuorosi vartiopaikka 21:ssä on alkanut jo kaksi tuntia sitten, sanoi Työnantajan uniformuun pukeutunut mies. Puhuja oli Lucas. Hän oli samanikäinen kuin Boone ja hänen isänsä oli yksi kylän vaikutusvaltaisimmista miehistä. Lucas oli saanut 15-vuotislahjakseen Työnantajan arvonimen ja vartijoiden johtajan paikan. Kaksi muuta miestä hänen seurassaan olivat Kaspar ja Raheem. Molemmat vuoden Boonea vanhempia ja täysin Lucasin hallinnassa. He toteuttivat johtajansa jokaisen käskyn mukisematta ja yrittivät jokaisen tilaisuuden tullen mielistellä Lucasia. - Metsästävässä poikani Boonen kanssa, Työnjohtaja, vastasi Grayson rauhallisesti. - Ja vuoroni alkaa vasta tunnin kuluttua. - Vaihdoin vuorosi aikaisempaan, Lucas sanoi välinpitämättömästi. - Ja olet siitä kaksi tuntia myöhässä. Tiedät kuinka vakava rikos vartiopaikan hylkääminen on. Mutta olen armeliaalla päällä, pidätän sinulta vain kahden viikon palkan. Lucas hymyili omahyväisesti Raheemille ja Kasparille, jotka vastasivat hymyyn virneillä ja nauruntuhahduksilla. - Ja, eikö Boone ollutkaan otto-poikasi..? Voisin vannoa isäni kertoneen Boonen olevan orpo. - Naama umpeen! huusi Boone ja otti askeleen eteenpäin. Grayson tarttui Boonea kädestä. Hän kiskaisi Boonen takaisin vierelleen ja katsoi tätä ankarana silmiin, ennen kuin käänsi katseensa takaisin Lucasiin. - Totta kai, Työnjohtaja. Mitä ikinä päätät, sanoi Grayson. - No hop hop sitten! huusi Lucas alentavasti ja taputti käsiään. Grayson nyökkäsi niin minimaalisesti, että viisaampi mies olisi voinut tulkita sen halventavaksi ja lähti kävelemään kohti vartiopiste 21:stä. Vartiopiste oli kaukana muuri laidalla, missä musta kivimuuri yhdistyi kylän toisella puolella kasvavaan vuoreen. Boone katsoi hetken hänen peräänsä ennen kuin lähti itse kulkemaan kohti porttia. - Hetkinen, sanoi Lucas Boonelle, kun Boone ohitti heitä. - Anna reppusi tähän. - Anna sinä tuo pistooli vyötäröltäsi minulle, sanoi Boone Lucasille. Boone osoitti Lucasin mustaa Desert Eagle .50. - Mitä helvettiä sinä puhut? - Ai anteeksi, luulin että puhuimme asioista, mitkä eivät ikinä tule tapahtumaan, sanoi Boone hymyillen. Lucas katsoi kiukkuisesti Boonea. - Raheem. Kaspar, sanoi Lucas ja nyökkäsi kohti Boonea. Raheem ja Kaspar kävelivät Boonen luo ja riisuivat repun väkisin hänen selästään. Lopuksi he tönäisivät Boonen maahan ja veivät riistämänsä repun Lucasille. Lucas avasi repun ja kaatoi sen sisällön maahan. Repusta tippui lasinen vauvanruokapurkki, minkä sisällä oli kourallinen villimansikoita. Lucas heitti repun maahan ja nosti purkin käteensä. Hän tutki sitä hetken valoa vasten. - Näyttääkö teistäkin, Raheem ja Kaspar, että näiden mansikoiden lisäksi purkissa on loiseliöitä? - Kyllä näyttää, Lucas. Hienosti huomattu, sanoi Raheem ja hymyili Boonelle. - No sittenhän minulla ei ole muuta mahdollisuutta, kuin tuhota tämä purkki. En voi sallia, että yhteisöömme tuodaan vaarallisia eliöitä. Lucas tiputti lasipurkin maahan ja asetti jalkansa hitaasti sen päälle. Hän katsoi hetken Boonea, virnisti ja talloi purkin palasiksi. Boone ei kyennyt enää hillitsemään itseään, vaan ryntäsi kohti Lucasia. Hän yritti tarttua Lucasiin, mutta Kaspar ja Raheem pysäyttivät hänet ja työnsivät hänet kauemmas. Hän yritti uudestaan, mutta Kaspar ja Raheem pysäyttivät hänet jälleen ja tällä kertaa tönäisivät hänet selälleen maahan. Boone nousi nopeasti ylös ja työnsi kätensä selkensä taakse, takkinsa alle. Hän oli juuri vetämässä takkinsa alle piilotetun puukon esille, kun Grayson tarttui hänen ranteeseensa. Boone tunsi, miten Graysonin käsi pakotti hänet työntämään puoliksi esiin vedetyn puukon takaisin tuppeen. Boone makasi metsän aluskasvillisuuden seassa ja tuijotti metsästyskiväärinsä avotähtäimen läpi nuorta peuraa. Aurinko paistoi puiden väleistä kirkkaana

ja Boone näki ötököiden lentelevän pienellä aukealla kasvien ja kukkien seassa. - Muutama perhonen, jänis ja haisunäätä, niin olisin Disney-elokuvassa, Boone sanoi itselleen. Boone oli ollut metsässä aamuhämärästä asti ja löytänyt peuran jäljet parin tunnin vaeltamisen jälkeen. Hän oli kulkenut yli kolme tuntia jälkien perässä vaikeassa maastossa, ennen kuin oli lopulta paikantanut eläimen. Ampumapaikan löytäminenkin oli osoittautunut oletettua hankalammaksi. Nuori peura oli erityisen säikky ja hätkähti jokaista pientäkin äännähdystä. Asetuessaan lopulta makaamaan maahan oli Boonen jalkojaan särkenyt niin paljon, että hän oli puolitosissaan pohtinut kävelisikö enää ikinä. Boone veti keuhkonsa täyteen ilmaa. Kiväärin tähtäin muuttui vakaammaksi Boonen pidättäessä hengitystään. Hän tunsu sydämen sykkeen kaulassaan ja nälän aiheuttamat kouristukset vatsassaan. Kouristukset tekivät aloillaan pysymisestä hankalaa ja hänen oli käytettävä valtavasti henkisiä voimiaan pysyäksään paikoillaan. Boone tajusi syöneensä viimeksi eilisäamuna ja silloinkin vain nälkiintyneestä oravasta tehtyä keittoa. Keitossa oli ollut tuskin yhtään lihaa ja se olikin ollut enemmän oravanlihalla maistuvaa vettä, kuin keittoa. Boone myös tunsu repun, minkä sisällä oli vain kourallinen villimansikoita, lepäävän hänen selkensä päällä kuin muistuttaen, että ampuessaan ohi hän palaisi nälkäisenä metsästysreissulta. Boone painoi liipaisinta. Ennen kuin liipaisin heti kokonaan pohjaan, Boone tunsu viiltävää kipua oikeassa pohkeessaan. Hänen aseensa laukesi ja lennätti luodin kauas ohi kohteestaan. Kipu lamaannutti hänen nälästä heikon kehonsa, eikä Boone pystynyt tekemään muuta kuin huutamaan. Käsi tarttui hänen olkapäähänsä ja kieräytti hänet ympäri. Boone ehti hädin tuskin avata kiinni puristettuja silmiään, kun hänellä oli jo veitsi kurkullaan. Terä pureutui hänen ihoonsa ja Boone tunsu lämpimän veren valuvan hänen kaulaansa pitkin. - Nälkäensä keskittyvä metsästäjä on virheitä tekevä metsästäjä, sanoi rauhallinen ja matala ääni. – Ja virheitä tekevä metsästäjä on kuollut metsästäjä. Veitsi katosi hänen kurkultaan ja Boone nousi ärtyneenä ylös. Kipu sykki Boonen pohkeessa hänen kääntyessä katsomaan aukealle. Peura oli poissa. Ötökät pörräsivät edelleen auringon valossa ja ne olivat saaneet seurakseen puunrunkoon ilmestyneen luodinreiän. Boone kääntyi vihasena kohti hänen kimppuunsa hyökännyttä miestä. - Miksi sinä teit noin!? Nyt joudumme olemaan taas ilman ruokaa! Mies katsoi Boone. Boonen vihreät silmät salamoivat vihasta ja hänen tummat hiukset olivat roskien peitossa. Boone oli jo melkein miehen pituinen, vaikka olikin vasta 17-vuotias. - Korjaan, mies sanoi rauhallisesti, - Sinä joudut olemaan ilman ruokaa. Minun reppuni pohjalla makaa kuollut jänis. Boone katsoi miestä entistä vihasempana. Mies oli lihaksikas ja noin 40-vuotias. Miehen leukaa peitti tumma parta ja hänen kasvoillaan oli muutamia pitkiä arpia. Hänen silmänsä olivat ruskeat ja Boone mietti, että jos silmät olivat sielun peili, ei tällä miehellä ollut sielua. Boone puristi kätensä nyrkkiin. Hänen teki mieli lyödä miestä. Hän katsoi miehen tunteettomia kasvoja etsien kohtaa iskulleen. Kuin tietäen mitä Boone ajatteli, mies vilkaisi Boonen kättä ja lähes huomaamattomasti pudisti kerran päätään. Boone tuijotti miestä hetken uhmakkaasti, ennen kuin avasi nyrkkinsä. - Kusipää, Boone sanoi ja kääntyi nostamaan kiväärinsä maasta. - Voin olla, mutta sinä tuon peuran päästit pakoon, en minä. Jos olisit edes hetkeksi keskittynyt ympäristöösi viimeisten parin tunnin aikana, olisit huomannut minun seuraavan sinua. Mutta nälkä teki sinut sokeaksi, ja täällä ulkona sellainen vie sinulta hengen. Sinun onnesi etten ollut lohikäärme, tai Poltettu. Boone nosti kiväärin olalleen ja kääntyi kohti miestä. - Eikö tämä opetus olisi voinut odottaa siihen asti, että olisin saanut ammuttua tuon eläimen? - Olisi, mutta olisiko se jäänyt silloin yhtä voimakkaasti sinun mieleesi? vastasi Mies. Boone ei vastannut miehelle. Hän tiesi miehen olevan oikeassa. - Lähdetään, mies sanoi Boonelle. Boone yritti olla keskittymättä nälkänsä ja heikottavan kehonsa kolotuksiin, heidän kävellessä ulos metsästä. Valittamisestakaan ei olisi mitään hyötyä, sillä silloin mies vain laittaisi Boonen kantamaan myös

hänen reppunsa. Joten hän päätti vain purra hammastaan ja keskittyä olemaan kompastumatta maassa lojuviin oksiin ja juuriin, missä olikin enemmän haastetta kuin hän olisi kuvitellut. Hänen jalkansa eivät toimineet yhtä ripeästi kuin normaalisti eivätkä hänen silmänsä tuntuneet rekisteröivän kaikkea näkemäänsä. Hän kompuroi puolenkymmentä kertaa lyhyen matkan aikana, mutta kuin ihmeen kaupalla hän onnistui pysymään pystyssä. Päästyään metsän ulkopuolelle, tasaisen ja valkoisen hiekka-aavikon reunalle, he pysähtyivät. Mies otti mustan takkinsa taskusta pyöreät aavikkolasit ja katseli aavikon toisella puolella nousevaa kylää. - Tiedätkös... Jopa Bambi liikkui sulavammin jäällä, kuin sinä äsken, mies sanoi. Boone oli näkevinään pienen hymyn, mutta ei ollut siitä varma. Ilma väreili heidän ympärillään, kun he saapuivat kylän portille. Porttia ympäröivä muuri oli rakennettu tummasta kivistä ja se kohosi kymmenien metrien korkeuteen heidän yläpuolellaan. Korjaajia roikkui muurin laelta köysien varassa paikkaamassa ja korjaamassa siihen tulleita vahinkoja. Sen sanottiin olevan työtä, mikä ei tullut ikinä valmiiksi. Portin ovet taas olivat raskasta metallia ja täynnä naarmuja, kolhuja ja lohikäärmeiden lieskojen nokeamia läikkiä. Myös sen kimpussa oli puolitusinaa työmiestä hitsausvälineet käsissä. - Unohdit ottaa reppuni, Grayson sanoi matalalla äänellään ja sysäsi repun Boonen syliin. Grayson käveli Lucasin vieressä lojuvan repun luo ja vilkaisemattakaan Lucasiin noukki sen ylös. Hän käänsi selkänsä epäkunnioittavasti Lucasille, mutta Lucas ei Boonen tuijottamiselta huomannut asiaa. Grayson pudisti hiekat ja pölyt kuluneesta repusta ja ojensi sen Boonelle. - Muista valmistaa jänikseni. Haluan syödä sen illalliseksi, Grayson sanoi Boonelle ja käveli pois. Molemmat reput sylissään Boone tuijotti Lucasia ja hänen kovanaamojaan, jotka tuijottivat häntä takaisin. - Lähdetään, sanoi Lucas. – Kokkipoika saa oppia tavoille jokin muu kerta. Boone katseli Lucasin, Kaspari ja Raheemin loittonevia selkiä ja paiskasi reput vihasena maahan. Graysonin reppu aukesi ja jäniksen ruho, minkä kylkeen oli viilletty iso G-kirjain, työntyi puolittain esille. - Voi paska, tuhahti Boone ja kyyristyi työntämään jäniksen takaisin reppuun. - G niin kuin Grayson... Ihan kuin en tietäisi, että tämä jänis kuuluu sinulle, Boone mutisi yksikseen. Boone nappasi jäniksen toiseen käteensä ja repun toiseen. Hän huomasi repun sisällä olevan vielä jotakin, vaikka Grayson oli kertonut sen sisältävän vain yhden jäniksen. Boone laski oikeassa kädessään olevan elikon maahan ja työnsi kätensä reppuun. Hänen kätensä tapasi jotakin. Boone veti kätensä ulos ja katseli repussa ollutta tavaraa. Se oli toinen jänis, minkä kylkeen oli raapustettu iso B-kirjain.